

γαιον ὅχεδὸν ἄκρων τὸν μέγαν ιστόν, πικίστα ὑψηλόν, οὐ τὸ ἔξ ίνδοκαλάμου ἐπίκριτον ιστίον ἐσχημάτιζεν ὑπεριμέγεθες τόξον ὑπέρβαῖνον κατὰ τὰ δύο ἄκρα τὸ μῆκος τοῦ σκάφους μηρότερός τις ἔτερος ιστός ὑπῆρχεν ἐν τῷ πρύμνῃ. ὅτε δὲ τὰ δύο ιστία ἦσαν ἀναπεπταμένα τὸ πλοῖον εἶχε πόρρωθεν τὴν δῆμιν τῆς φανταστικῆς κουφότητος τῶν θαλασσίων πτηνῶν, ὃν ἀπαν τὸ σῶμα φαίνεται οἰστεῖ ἐκ τῶν πτερυγών συγκειμένον. Ἐπὶ τῆς πρώθας ὑπὸ τὰ ιστία συγκυρπτόμενον, ὁγκῶδες καὶ ἀβακοειδὲς ἐπεδείκνυτο κτίριον, ὑπὸ σειράς παραθύρων διακοπτόμενον, ὑπερθεν δὲ τοῦ ὄποιον ἔξετείνετο ἄνδρον σκηνοσκεπῆ σχηματίζον σκιάδα.

Εἰς τὸ ξύλινον τοῦτο μέλαθρον εἰσῆγε δίψυλλος θύρα πρὸς τὴν πρῷσαν ἀνοιχοῦντα, ἔχουσα δὲ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν κλῖμακας ἀνάγοντας εἰς τὸ ἄνδηρον. Ἐσωτερικὸς διάδρομος, ἐφ' οὐ πνοιγοντο τὰ δωμάτια, πήγε εἰς τὴν τοῦ ἑστιατορίου αἴθουσαν κατέχουσαν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὸ πλάτος τοῦ πλοιού. Περαιτέρῳ πρὸς τὴν περύμναν διαμέρισμα δὲ τοιούτοις κεχωρισμένον ἔχοντιμενεν ὡς γυναικωνίτης, ἐν ᾧ περιπτώσει, σπανιὴ ἄλλως, τοῦ πλοιού ἐπέβαινεν μουσουλμανικὴ οἰκογένεια. Δευτέρᾳ κλῖμαξ ἔφερεν ἀπὸ τοῦ γυναικωνίτου τούτου ἀμέσως εἰς τὸ ζεῦγμα ἐφ' οὐ ιστατο ὁ ππδαλιοῦχος. Τὸ πλήρωμα, συγκειμένον ἐκ δώδεκα ἀνδρῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἥρε ἵστηκεν οὐ μετέπειτα κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος. Ἐλαφρὸν τέλος ἀκάτιον παρηκολούθει ρυμουλκούμενον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον καὶ πρὸς ἀπόβασιν κατὰ τὰ ἀβαθῆ μέρον.

Τῆς Νέφθυος ὡς ἐπίκουροι συνεπέβιδαν εἰς ὑπηρέτης, μιὰ θαλαμηπόλος, εἰς μάγειρος καὶ ὁ διεργοῦντες. Ὁ Σενάκ, τὰ καθύκοντα ἔφοροιστού ἐκπληκτόν, ἐπεστάτησεν εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τῶν σκηνωμάτων καὶ τῶν πλειστῶν ἐπίπλων. Τὰ ἐπιτραπέζια καὶ λοιπὰ σκεύη καὶ τὰ τοῦ ἴματισμοῦ προδίγοντο ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Κιλλιάν. Μόνος ὁ ἐπὶ τοῦ Νείλου τοξειδεύσας δύναται νὰ γνωρίζῃ κατὰ ποιους ὅρους δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ ιδανικὸν τοῦ ἀνέτου πλοῦ. ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου, ως ἡ μουσικὴ εἶναι τῶν πήχων ὁ δαπανηρότατος, οὕτω καὶ ὁ διὰ δακταβίας πλοῦς εἶναι ὁ δαπανηρότατος πάντων.

Ἡ Θρεδία δὲ Κιλλιάν, ὅσον καὶ ἄν ἡτο ἐπιφυ-
λακτική, ἀφίκει τραγουγῆν θαυμασμοῦ πατύσασα τὸν
πόδα εἰς τὴν Νέφθυνον καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ πλω-
τὸν οἰκημα, ἐν ᾧ ἔμελλε νῦν διέλθῃ δύο μῆνας.
Πράγματι οὐδέποτε ἑωτομανῆς θαλαυππόλος πλειο-
να θὰ κατέβαλλε φροντίδα πρὸς ἐγκατάστασιν τῆς
ἀνάστης αὐτοῦ, εἰς βαθὺν μάλιστα ὅπει η μέλλου-
σα μοναχὴ ἔξεπλάγη ταραχθῆσα. Ἐν τῷ αἰθούσῃ,
ὅτε εισῆλθεν, οἱ ἀνθοκόμοι μόλις εἶχον τελειώσει
τὴν ταξιθέτησιν πραστᾶς ἀνθέων, ἅπερ ἐν Παρισίοις
θὰ ἐτιμῶντο ἀντὶ κιλιων τούλαχιστον φράγκων. Τῆς
Θρεδίας οἱ ρώθωνες διεστάλλοσαν ὥσει πρὸς ἀπόδει-
ξιν ὅτι δὲν ἡτο ἀνατοπητος εἰς τὴν εὐωδίαν ἐκείνην.
Ἐν τούτοις προσδατενίζουσα τὸν Σενάκι εἶπεν αὐτῷ
ἐν εἰδεί προειδοποιήσεως :

— Σάς ευχαριστῶ, κύριε, διότι τόσον ὡραῖα διεκοδημίσατε δι' ἀνθέων τὸ σίκημά μας, ἀλλά, ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, η τοιαύτη πολυτέλεια είναι πειστή.

διὰ νὰ γὴ εἰπω τι πλειότερον. Νομίζω ἀλλως ὅτι
έγνωστε τοῦτο.

‘Ο Ἀλέρτος ἀπήντησε μετὰ πολλῆς ἀπαθείας :

— Φαίνεται, δεσποίνις, ότι λάγνοείτε τὰ ἔθιμα τὰς χώρας. Ὁταν μία δαχαβία ἀπολέψῃ, ὑπάρχει ἐδῶ ἡ ιδέα ότι οἱ ἐναντίοι ἄνεμοι ἔξορκιζονται καθ' ὅλον τὸ ταξείδιον, ὅταν πληρωθῇ δι' ἀνθέων τὸ πλοῖον. Κατὰ συνέπειαν, εἰς τὸν γείσον γόφειλονται εὐχαριστιαί. Εἳν ὅμως τὰ γόδα θᾶς φέρωσιν ἥμικρανιαν...

³Ἐν μόνον νεῦμα ἀνέμενεν ὅπως ρίψῃ εἰς τὸν ποταμὸν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἄνθη. Ἀλλ᾽ οὐ Θρησδία προσεποιήθη ὅτι εἶχεν ἀλλαχοῦ τὴν προσοχὴν αὐτῆς, καὶ οὐδεὶς πλέον περὶ ἀνθέων ἐγένετο λόγος. Μετὰ πέντε λεπτά ὅμως εἶδε μακρόθεν τὸν Σενάκ δίδοντα χούματα εἰς τοὺς ἄνθοκόμους.

— "Ω! τι ψεύστης! διενοίθη. Τι κακὸν ἐλάττω-
μα! Ό αὐθιδωπος, ἔστω καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, δὲν
πρέπει νῦν ψεύδονται. Τι λοιπὸν φοβεῖται αὐτός;

Ἡ Νέφθυς ἀπῆγεν ὑπὸ δροσοβόλων πνεῦμα βορείου ἀνέμου ταχυπλοοῦσα ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ. Ὁτε δὲ κιτρινωπός τοῦ Μουκατάμ λόφος ἐγένετο ἄφαντος ὅπισθεν τῶν φοινίκων τῆς Χελουάν, ὁ Ἀλβέρτος ἀνέπτυγεν αἰσθανόμενος ἀναισκούφισιν, καθ' ὃδον ἐθεώρει τοῦ λοιποῦ ἑαυτὸν ἐκποσθαλισμένον κατὰ πάσης μετὰ τῆς Κλοτιλδῆς συναντήσεως.

Τὴν πρώτην τοῦ πλοῦ ἡμέραν οἱ ξένοι ἡδονήθσαν εἰς τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως. Ἡ Θρησία καὶ η μιστρες Κράσου οὐδόλως ἔξιτιθον τοῦ διαιρείσματος αὐτῶν, ὅπερ ὁ μαρκηνίδιος ἀπεκάλει ἥδη χαρέμιον, πρὸς μεγιστην τῆς Ἰρλανδίης δυσαρέσκειαν. Ἡ δε σποινίς δὲ Κιλλιάν ἀπεφάσισεν ὅπως διάγουσα ἐπὶ τοῦ πλοίου μονήν ὅλως βίον μπορείαν εἰς τὸν Σενάκι παράσχῃ ἀφορμήν πρὸς ιδυλλογίας. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπειδήποτε ὅτι οὐδεμίαν εἶχε νὰ φοβηθῇ ἐνόχλησιν ἐκ τῆς ονυματίτσεως. Ἐκτὸς τῶν γεμάτων ἔβλεπε τὸν Ἀλέρετον τύδον σπανίως ὅσον ἐπιβάτης πρώτης θεσεως τοὺς θερμαστὰς ἀτμοπλοίου. Οὐδάκις ἀνήρχετο εἰς τὸ ἄνδηρον διὰ τῆς κλίμακος τοῦ χαρεμίου, ἔβλεπε συχνὰ τὰ νῦντα τοῦ νέου, ὅστις διὰ τῆς ἀλλης κλίμακος κατέβαινεν οὐδέποτε εὔρισκεν αὐτὸν ἐν τῇ αἰθούσῃ ὅσάκις μετέβαινεν ἐκεῖ ἢ πρὸς κλειδοκύμιαλον ἢ πρὸς συμπλήρωσιν ιχνογραφίματος ἐξ ὧν κατὰ τὸν πλοοῦ διέγραφεν.

"Αλλως δέ καὶ ἐκεῖνος ἐπεζήτει πᾶσαν εὐκαιρίαν
ὅπως ἔξελθῃ τοῦ πλοίου. Ὅσάκις ή Νέφθυς πγ-
κυροβόλει πρό τινος χωρίου ὅπως ὁ μάγειρος προ-
μηθευθῇ γάλα ή ὀρνίθια ή ώά, ὁ Ἀλέρτος πρώτος
διὰ τῆς λέμβου ἔξηρχετο φέρων τὸ τυφέκιον καὶ πυ-
ροβολῶν κατὰ τῶν ὁρτύγων, τῶν περδίκων καὶ αὐ-
τῶν τῶν μικρῶν ἐρωδιῶν, τῶν ιερῶν πτηνῶν διὰ τοὺς
φελλάχους, λιάν ἐκ τούτου σκανδαλίζουμένους. Ἀλλ'
οὐδὲν ἀλλοὶ ή τὸ κυνήγιον τοῦτο ἐφαίνετο διαλογι-
ζόμενος, ἐκτὸς ἑάν ή ἀγκυροβολία ἐγίνετο πρό τινος
σπουδαίου ἐρειπίου ή ἀπέναντι ἐνὸς τῶν ἐνταφίων
ἄντεων, ἕπερ τοσοῦτον συνεκδῶς ἀπαντῶσι διορω-
γυγμένα ἐντὸς τῶν περιθαλλόντων τὸν ἄνω Νεῖλον
φραγκωδῶν τοίχων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ Ἀλ-
έρτος καταλιμπάνων ἐν τῷ δωματίῳ τῶν κυνηγετι-
κῶν αὐτοῦ ἀποσκευάν, ἐλάμβανε μεθ' ἐαυτῷ τὸ λεύ-
κωμα καὶ τὸ ἐμπέρως ἐν τῷ τοπεῖται ἐπαδείκνυε κύ-

κλω τά ίχνογραφήματα αύτοῦ, ἅπερ πέδαν πολλάκις ατελῆ. Μίαν πώμέραν ὁ Χριστιανὸς τῷ εἶπε·

— Διατί δὲν ἔμεινας ήμίσειαν ὥραν πλειότερον;

— Άλλὰ τοῦτο θὰ πάτο ἑγωϊστικῶταν, ἀπόντησεν ὁ Ἀλβέρτος. Σὺ ως ἐκ τοῦ καμάτου δὲν σρέπει νὰ ἔξελθῃς τοῦ πλοίου, θὰ πήμην δὲ ἀσυγχώρητος ἐάν ἔβράδυνα τίν αἴφιξην μας εἰς Λουξώρ, ὅπου θὰ ήσαι ὀλιγώτερον ὑποβεβλημένος εἰς τὰ τροφυλακτικά μέτρα.

— Ότε ὁ Κιλλιάν εὐρέθη μόνος μετὰ τῆς ἀδελφῆς, εἶπεν αὐτῇ.

— Εἳναι ἐπρόκειτο τεοὶ πάσης ἄλλης ἐκτὸς σοῦ, θὰ παρεκάλουν τὸν Σενάκ νὰ δὲ συμπαραλαμβάνῃ ἐνίστε ἀποβαίνων μετὰ τῆς μίστρες Κράου. Ἀλλ ἐφοδήθην μὴ δε δυσαρεστήσω προσβαίνων εἰς τοιοῦτο τόλμημα.

— Καὶ ἐπράξας ήιαν καλῶς, ἀπόντησεν ὁ Θρησία.

Κατὰ βάθος ὅμιως ἔξεπλήσθητο διτὶ ὑπὸ τοῦ Σενάκ δὲν ὑπεβλήθη αὐτῇ τοιαύτη πρότασις, πᾶν ἄλλως θ' ἀπέκρισε· κατενόει δύσημέραι ὀλιγώτερον τί συνέβαινεν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ παραδόξου ἐκείνου ἀνθρώπου.

Δεῖν εἶχον φθάσει εἰς Συούτ, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ Νείλου πλοῦς, ὃν λειπόθως ἀνεπλάσθετο ως φαιδράν ἑστήν, ἔφαινετο νῦν εἰς αὐτὴν ἀπογοτευτικός φενακισμός. Καὶ εἶχε μὲν τὸ εὔτυχημα τοῦ παρίστασθαι εἰς τὴν καθ' ἄμεραν νέκρανάστασιν τοῦ ἀδελφοῦ, οὐ τὰς δυνάμεις ἔκαστον βῆμα πρὸς νότον ἔφαινετο ἐνισχύνον· ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ ἀποδιδόντος ἑαυτῇ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀποτελέσματος τούτου, πτις ἀνῆκε πᾶσα εἰς τὸν Σενάκ, καθ' ὅσον ἀνευ αὐτοῦ οὐδέποτε ὁ Χριστιανὸς θὰ ἔφευγεν ἐκ Καΐρου.

— Άλλως δέ, ὁ Κιλλιάν ἔφαινετο διατεθειμένος ν' ἀπολαύῃ τῆς ἀναρρόσθειας ταύτης ὑπὲρ ἑαυτοῦ μᾶλλον ἢ ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Ότε τὴν πρώτην ὑδύνατο νὰ εἴπῃ διτὶ ἐκοιμῆθη καλῶς, ἢ διτὶ τῷ ἑγίνετο παρατήρησις περὶ τῆς ἀνακτηθείσης ὁρέξεως του, εὐχερῶς κατεφαίνετο διτὶ ἡδιαφόρει ὀλως περὶ τῶν μουμιῶν τῆς Κυνοπόλεως, περὶ τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ Βένι Χασάν καὶ περὶ τῶν ρωμαϊκῶν ἡρειπίων τῆς Ἀντινόπειρας· ἔφαινετο μάλιστα καὶ αὐτὴν τὴν κλῖσιν τῆς ἀδελφῆς λημονίσας. Οὐδένα πλέον περὶ αὐτῆς ἐποιεῖτο ὑπαίνημόν, ἢ δ' εὐθυμία αὐτοῦ ἔχητο πάροκλειστικῶς ἐκ τῆς ταχύτητος τῆς Νέφθυος. Οσάκις ἀντίπρωρος ἀνεμος ἀνάγκαζεν αὐτὴννά σταθμεύει παρὰ τὴν ὅχθον, ἔγινετο νευρικός καὶ ἔβλεπε τὸ βαρόμετρον μετὰ τῆς ἀνυπομονούσιας πλοιάρχου, οὐ ν τύχην ἔχηται εἰκ τὰς ταχείας ἀφίξεως τοῦ φορτίου. Ότε ἐν καιρῷ νηνεμίας τὰ ιστία χαλαρῶς ἀνέπιπτον καὶ τὰ τέκνα τῆς Νουβίας προώθουν τὸ σκάφος στηρίζοντα ἐπὶ τοῦ ὁρειχαλκίνου ποταμοῦ στήθους τὸ ἐν τῇ ίλιῳ τοῦ ποταμοῦ βυθιζόμενον μακρὸν ἔγκος, ὁ Κιλλιάν ἵστατο ἐπὶ τοῦ ἄνω καταστρώματος δράκας γροσίων δεικνύων εἰς τοὺς ναύτας ὅπως ἐνθαρρύνῃ αὐτούς.

Τέλος ὁ Θρησία ἤσθάνετο ἀόριστον τίνα ὁργὴν κατὰ τοῦ Ἀλβέρτου, ὃ δὲ λόγος αὐτῆς οὐδεὶς ἄλλος ἢ τὸ νέφος δι' οὐ ἐκεῖνος συνεκάλυπτε τὰς ὁργαὶς αὐτοῦ. Ἀδυνατοῦσα νὰ νεάνις νὰ λύσῃ τὸ ζητημα ἐάν ὁ Ἀλβέρτος πᾶν ἀξίος τῆς φιλίας ἢ τῆς δυσπιστίας αὐτῆς, περιέστατο εἰς τὸν ἀγάγκην τοῦ

νὰ σικέπτηται δικουδα περὶ αὐτοῦ. Ἀφ' ἑτέρου πᾶς ξατο εὐρίσκουσα μονότονον τὸν πλοῦν, ὃν οὐδὲν ἐπειδόδιον ἐποικιλλεν ἐκτὸς μόνον διτὶ ἀπό καιρού εἰς καιρὸν ἔξωκελλε τὸ πλοῖον ἀκινδύνως ἐπὶ ἀμμώδους ὁχθού ἀγνώστου εἰς τὸν πλοηγόν. Οἱ σταθμοὶ ἐπιύζανον μᾶλλον τὴν ἀνίαν αὐτῆς ἥσθάνετο οἰνονει ταπείνωσιν διτὶ δὲν ἑδύνατο καὶ αὐτὴ νὰ ἔξελθῃ τοῦ πλοίου. Ἀλλ ἡ μίστρες Κράου παρετήρει, χωρὶς νὰ προδιδῃ τοῦτο, διτὶ ἢ ταραχὴ τῆς Θρησίας ἐπανει μάτι τοῦ Σενάκ ἐπανερχομένου εἰς τὸ πλοῖον· τοῦτο δὲ οὐχὶ βεβαίως διότι ἐπωφελεῖτο τὴν ταροσίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ διότι ἔγνωριζεν διτὶ ἢ τοῦ πλησίον αὐτῆς, ἀπηλλαγμένος παντὸς ἀπροσπτου κινδύνου, δὲ ιδέα αὐτὴ ἔφαινετο καθησυχάζουσα τὸν νεάνιδα.

Ἐνιοτε συννήτων ἄλλας δαχα διατητας ὑπὸ σημαίαν ἄγγιλκην, ἀμερικανικὴν ἐνίστε, ἀλλ' οὐδέποτε γαλλικὴν. Μίαν ἐσπέραν περὶ λύχνων ἀφάς κομψός ταχύτατος δρόμων προεπέρασ τὸ πλοῖον αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν ὑδυνήθησαν νὰ διακρίνωσιν εἰς ποίαν ἑθνότητα ἀνῆκεν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διεσταύρουν μεγάλας σχεδίας, ἀπαρτιζομένας ἐκ λαγήνων τῆς Κενέχ προσδεδεμένων ἀλλήλαις, φερομένας ὑπὸ τοῦ φεύματος, ἃς ἥγον τεταλαιπωδημένα δητα ἀπασχολούμενα διπνεκδῶς εἰς τὸ νὰ ἑκκενῶσι τὸ φορδέως ὑπὸ τῆς πορώδους γῆς ἀπορροφώμενον ὕδωρ· ἀλλοτε ἀπόντων μεγάλην λέμβον μεταφέρουσαν πέραν τοῦ ποταμοῦ οἰκογένειαν φελλάχων, γυναικας κυανοστόλους μετ' ἑστηγμένων σιαγόνων ὀκλαδὸν καθημένας, παῖδας γυμνοὺς φορεδῶς προγάστορας, ὄνους, καμπίλους, βουβάλους, συμψυρούμενους ἐν τῇ λέμβῳ, ἥν ἥγον οἱ ἔρετα φυθικῶς φωνούντες τὸ αἰώνιον ἐλε σ. Καὶ καθ' ἑκάστην ὑθερμότης πούξανετο ἀποβᾶμα πῦρον οἵα ἢ τοῦ ἐν Εὐρώπῃ θέρους.

Ἐκ τούτου ἡ μεγίστη τέρψις τῆς Θρησίας ἦτο ἀνερχομένη πρὸις ἡ κοινωνῆ ἐπὶ τοῦ ἀνδήρου ν' ἀπολαύῃ τῆς θέας τοῦ μεγάλου ποταμοῦ ἐν τῇ κυαναυγείᾳ αιθρίας νυκτός. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος παρὰ τὸν ιστόν ὁ κύκλος τῶν ναυτῶν ἥκροῦτο ἡσμα τῆς ἑρήμου ἢ ἐτέλει νουβιακάς ὁργήσεις πρὸς τὸν ρυθμὸν ὁρχεγόνου ὁρχήστρας, ἥν ἀπετέλουν ὁ διφωνος αὐλός καὶ ἢ ἔξ ὀπτῆς πλινθου δερ βούκια. Ἐνιοτε ἐρωτικωτέρα τις στροφὴ ἢ ἀτακτώτερον χοροπίδημα προεκάλει εὐαρεστικας γέλωτα παρὰ τῷ ναυκλόρῳ, δῆτις ἐστηριζετο ἐπὶ τοῦ οἰακος οὐ μακράν τῆς κόρης, καὶ ἢ θέα τῶν αἴφνις ἀπαστραπτόντων λευκῶν αὐτοῦ ὁδόντων ἐπροξένει ἐλαφρὸν εἰς αὐτὴν ὁργος. Ἀλλ ἥρκει νὰ προχωρήσῃ ὀλίγον πρὸς τὸ ἄκρον καὶ εὐθὺς διέκρινε καθημένον ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς κλίμακος μετὰ τοῦ τσιβούκιον εἰς τὸ στόμα καὶ ἐπιτηρούντα ἀνδρα ἀκίντον καὶ ἄφωνον. Ἐφαίνετο οὐδόλως προσέκων εἰς τὸν παρουσίαν τῆς ἀνωθεν αὐτοῦ ισταμένης Θρησίας, ἀλλ ἐφ' ὅσον αὖτη ἢ τοῦ ἔκει ὁ ὑάδηνος τοῦ τσιβούκιον καὶ οὐ δωλήν δὲν πηγήζε τὰ χείλη τοῦ καπνιστοῦ. Μίαν ἐσπέραν, καθ' ἥν ὁ χορὸς καὶ ἢ μουσικὴ ὑπερέβοντα τὸ σύνθετο μέτρον, ἥ δεσποινὶς Κιλλιάν ἀνησυχοῦσα διλίγον δὲν ὑδυνήθη νὰ μὴ εἴπῃ εἰς τὸν πικιστα ὄχληρον ἔκεινον γείτονα.

— Τῇ ἀληθείᾳ, οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ μοὶ ἐμπνέουσι φόβον· φαίνονται δαιμονιῶντες. Δεῖν θά τολμήσω νὰ κοινωθῶ.

Ο άνηρ πάγερθη, ἐστράφη πρὸς τὴν λαλοῦσαν καὶ ἔθεωρος ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν ἐπαφόδιτον λευκὸν κατατομήν, πᾶν ἐφώτιζεν ἡ σελῆνη ἐπαργυροῦσα τὴν χρυσοπλάκαμον κόμην. Εἶτα ἀπεκρίνατο ὑποκλινάμενος ἀσκεπτής.

— Δύνασθε, δεσποινίς, νὰ κοιμηθῆτε ήσυχος, σᾶς δύμνύω εἰς τὴν τιμὴν μου. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἐκτελέσω τὸ ἔργον τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ἀπέναντι τὸν ἀνθρώπων τούτων.

— Σᾶς λείπουν δικαιοσύνης δύο τιγά, εἶπε μειδιῶσα ἡ νεάνις, πῶν ἀναθαρρήσασα, λόγχη καὶ πτέρυγες.

— Ἀγγελος ἡ ἀνθρωπος, ἀπέντησεν ἐκεῖνος, ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ζωῆς σας, καὶ ἡ ιδικὴ μου τὴν ἔξασθαλίζει. Ἀναπαύθητε ἀτάραχος.

Σύννονος ἡ κόρη τὴν κλίμακα τοῦ χαρεμίου κατέβη, ἐνῷ δὲ γονυπετὴς ἀνετίθη τὴν ψυχὴν αὐτῆς εἰς χεῖρας τοῦ Ὑψίστου, ἐσκέπτετο ρεμάζουσα ὅτι εὐθρόδυνον πᾶν τὸ αἰσθάνεθαι τὸν ὑπὸν φρουρούμενον ὑπὸ τοῦ πιστοῦ βραχίονος ἀφωσιωμένου καὶ ισχυροῦ ἀνδρός, οὗτος ὁ ἐπὶ τῆς ἀναπαύσεως αὐτῆς ἐπαγρυπνῶν.

Ο Σενάκι ἔμεινε φυλάττων κάτωθι τοῦ ἀνδρῶν οὓς οὐ οἱ τῆς Νουβίας παιδεῖς ἐκοιμήθησαν ἐπὶ τῶν ψυάθων τῶν ἐν τῷ καταστρώματι. Ἐθεώρει τὸν κυανοῦν οὐρανόν, ἀσυναισθήτως δὲ στίχοι τινὲς τοῦ Ἀριόστου, οὓς ἀλλοτε εἶχεν ἀποστηθίσει, ἐπελθόντες αὐτῷ κατὰ νοῦν ἔξεδιώκον τὴν καταβοτικὴν ἀνάμνησιν πῆτις κατεπόνει τὴν διάνοιαν ταῦτην.

«Αἱ πισταὶ καὶ ἄγναι γυναῖκες, αἱ περιφρονες καὶ ἀνδρεῖαι γυναῖκες δὲν ἀνεφάνησαν μόνον ἐν τῷ Γραφῇ καὶ ἐν τῷ ἀσχαίᾳ Ρόμῳ· ὑπάρχουσιν ἔτι . . .».

Συνδιαιτώμενοι, ἐξ ὅτου ἔφερεν αὐτοὺς ἡ Νέφυθυς, ὁ Ἀλέρτος καὶ ἡ Θρησία εἰς πολλὰς παρέστησαν περιέγοντας σκηνάς, πολλὰ εἶδον ἐπιβλητικὰ θεάματα. Ἀλλὰ τὴν ἐπιοῦσαν καὶ πολλάκις ἐπειτα, ὀσάκις ἐγένετο ἀλλήλους, ἀνεπόλους τὴν βραχεῖαν ἐκείνην ὥστα, τὴν καταμέλαιναν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ιστίων αὐτῆς δακαρίαν, τὰ ὑπάκτα τῶν Νουβίων σιωπητῆματα συνοδευόμενα ὑπὸ ἀκατονομάστων κραυγῶν, καὶ πρὸς τὴν περύμναν ὑπὸ καθαροῦ καταυγαζομένην φωτὸς τὴν συνθήκην συμμαχίας μεταξὺ τῆς ἀσυναίμιας καὶ τῆς δυνάμεως, τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως.

Δύο ημέρας μετὰ τὸ γεγονός ἀφικνοῦντο εἰς Κενέχ. Καίτοι ἀπείχεν εἰκοσι μόνον λεύγας ἀπὸ τοῦ Λουξώρου καὶ πρυγνυνθίος ἔπνεεν ὁ ἄνευμος, ὁ Κιλλιάν τιμέταξε νὰ καταβιβάσωσι τὰ ιστία καὶ ἀπεφάσισεν ἀποβᾶσι πάντες εἰς τὴν ἔπομαν, τοῦθος ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Η Θρησία ἔκαιει διὰ τῶν προτέρων ὅτι θὰ περιηγήστη τὴν ἐπαγωγὴν καὶ γραφικὴν ἐκείνην πόλιν ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ Σενάκη. «Ἀλλως δικαιούεται τὰ πράγματα ὁ μαρκάσιος. Ἀφοῦ τὰς γυναῖκας μετὰ τοῦ διεργούντων ἐν τῷ ἀγορᾷ, οἱ δὲ δύο φίλοι διὰ πλαγίας ὁδοῦ καὶ μυστηριώδες πως ἐγένοντο ἄφαντοι καὶ ἐπανῆλθον μετὰ μίαν ὥστα, ἀμέσως δὲ σχεδὸν τὸ πλοῖον ἀπῆρεν. Ο Κιλλιάν ἐφαίνετο κατευχαριστημένος ἐκ τῆς ἐκδρομῆς, τὸ δὲ ἐσπέρας κατὰ τὰ ἐπιδρόπια διηγήθη ὅτι μετέβησαν μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ ὅπως ἴδωσι τὰς ὁρκωτοῖδας καὶ βλέπων τὴν ἀδελφὴν σκυθρωπάσασαν προσέθηκεν.

— Εἶναι καὶ τοῦτο θέρμα, ὡς πᾶν ἄλλο, ὅπερ πᾶς ὁ διαβαίνων διὰ Κενέχ οφείλει νὰ ἴητ. Τὸ κατ’ ἐμέ, τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ βλέπω τὰς χρευτρίας τοῦ Μελοδρόματος καὶ τὴν γελοίαν αὐτῶν περιθολῶν. Ἐμπρός, Ἀλέρτο, δεῖξον εἰς τὰς κυρίας τὸ λεύκωμά σου.

Ο τακτικὸς τῆς ἐκδρομῆς ἰχνογράφος ἔθηκεν ὑπὸ τὰ ὅμιμα τῆς δεσποινίδος Κιλλιάν τὸ αἰτηθὲν ἰχνογράφημα· ἀλλ’ ἐκεῖνη, ἀπωθοῦσα ὑφέμα τὴν ὑπόπτον σελίδα, εἶπε μειλιχίως·

— Εἰς ἐμὲ οὔτε τὰς εὐρωπαϊκὰς χορογραφίας ἐπιτρέπεται νὰ βλέπω, τὴν δὲ ἀραβικὴν θεωρῶ οὐχί πλέον ἐνδιαφέρουσαν, ἀλλὰ πλέον ὑποπτον.

Ο Κιλλιάν ἀνέστειλεν ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως τοὺς ὅμιους, καὶ τὸ κινδυνῶδες λεύκωμα ἐκλείσθη εὐθύς. Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης τὸ λεύκωμα τοῦτο ἦν ἀνοικτόν ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς αιθούσης ὅτε ἡ Θρησία ἐξελθοῦσα τοῦ δωματίου αὐτῆς ἔρχοιχεν ἀκουσίως ἐπ’ αὐτοῦ τὸ βλέμμα καὶ εἶδεν ὅτι ἐν ἡλίῳ τὸν ὄσχισμένον· ἀντὶ τῶν ἐπ’ αὐτοῦ ὄρχηστρίδων ὁ Ἀλέρτος ἀπεικόνισε τὸ κατάστρωμα τῆς Νέφυθυς καὶ νεάνιδα προσδερειδούμενην ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος καὶ περιπλανῶσαν τοὺς μελαγχολικούς καὶ εὐθαρσεῖς αὐτῆς ὄφθαλμούς.

Κάτω ταύτης ὁ καλλιτέχνης ἔγραψε.

Χαῖρε, ἄνασσα.

Z'.

Τὴν ἐπιούσαν ἀπὸ πρωΐας ἡ δεσποινίς δὲ Κιλλιάν ἀναβᾶσσα εἰς τὸ ἀνδηρόν εἶδε πρὸς τὰ δεξιά βουνὸν κατατετρημένον ὑπὸ ἀπειροπληθῶν ἐντεφίων ἀντρῶν, οιονεὶ ὑπὸ πελαργῶν ἐντόμων διορχυθέντων καὶ καταστιζόντων τὸ δόρος διὰ μελανῶν σπηλεῶν. Μετ’ ὀλίγον κατέπληξε τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ ἡ θέα ἀνθρωπίνης μορφῆς, ἡς τὸ ὄψις ἐνεποίει δέος. Ο κολοσσὸς τοῦ Μέμνονος, καθήμενος ἐν τῷ αἰωνίῳ αὐτοῦ μεγαλείῳ, ροδόχρους ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ μόλις ἐκ τῆς ἀντιπέραν ὄχθης ἀνατείλαντος πλίου, δέκα δρυγιάς ὑπερέχων τοῦ ἀποκεφαλισθέντος ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἀνορθῶν εἰς ὄψις στέγης ἀνακτόρων τὸν μιτροφόρον αὐτοῦ κεφαλήν, ἐφαίνετο ἀναμένων τὰς ὑποκλιθεῖς τοῦ βασιλέως τὸν φωτός, τοῦ μόλις προκύπταντος ἐκ τῆς κολοσσίας στοιβάδος τοῦ Καρνάκ. Παρὰ τὸν γίγαντα τοῦτον, τὸν τεσσαράκοντα μὲν αἰώνων πλικίαν ἔχοντα, ἀλλὰ πάντοτε νέον, τὸν γίγαντα, οὐ τὰ νῦντα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς δημιοτία πλατεῖα εἰς τοὺς ἀπαρτίζοντας τὴν ζῶσαν ἀνθρωπότητα νάνους, ὁ ἀνθρωπος αἰσθάνεται ἐαυτὸν ἐκμπενιζόμενον ἐν τῇ ἐφημέρῃ αὐτοῦ σμικρότητι. Η Θρησία μετὰ τρομαλέου θαυμασμοῦ ἔστη ἀκίνητος ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κλίμακος, ἀλλ’ αἰψυνης κατελήφθη ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ νὰ μὴ ἀπολαύῃ μόνη τοῦ μοναδικοῦ τούτου ἐν τῷ κόδμῳ θεάματος καὶ ταχεῖ τῷ βήματι προύχωρισε πρὸς τὸ κιγκλιδώματα ἀναζητοῦσα τὸν Ἀλέρτον. Εἰδεν αὐτὸν κάτω τοῦ ἀνδηροῦ, προσδερειδούμενον ἐπὶ τῶν ἐπηγκενίδων καὶ παραδεδούμενον ἐπίσης εἰς τοὺς ρεμάσμοις αὐτοῦ. Η κόρη, ἵνδιμονοῦσα ἥδη τὴν συνήθη αὐτῆς ἐπιθύλαξιν, ἥνοιγε τὸ στόμα ὅπως καλέσῃ αὐτόν, ὅτε ἐκεῖνος δι’ ἀποτόμου κινήσεως ἥγετο.

καὶ ἔστρεψε τὸν κεφαλὴν πρὸς τὸν ἐπέχαστον παρθένον, ὥστε μαγνητικὴ τις πρόσδψαυσις εἰδοποίησεν αὐτὸν περὶ τῆς παρουσίας ἑκείνης. Τὰ βλέμματα αὐτῶν διεσταυρώθησαν· ἀμφοτέρων οἱ ὄφθαλμοι ἦσαν ύγροι.

Πρῶτη ἡ νεάνις, τείνασα πρὸς τὸν ὅριζοντα τὸν γλαφυρὸν αὐτῆς χεῖρα, εἶπε·

— Θεέ μου! Ὁποῖον ἔξαιριστον θέαμα!

Οἱ ἀνὴρ ἀπεκρίνατο, ἔχων φὲι προσθιλωμένον τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀκτινοβόλου προσώπου, ὅπερ ἦν ἄνωθι αὐτοῦ.

— Διέτρεξα τὸν κόσμον καὶ οὐδέποτε οὐδὲν εἶδον παρόμοιον. Οὐδέποτε θὰ λησθούνῃσθα τὸν ὕδαν ταύτην, ἥτις ἀνέκρουσεν εἰς τὰς δύο ἡμᾶν καρδίας συμφωνίαν παλμῶν.

Τῆς κόρης αἱ λευκαὶ παρειαὶ ἔγενοντο ροδόχροοι, ὥστε τῆς ἡσῆς οἱ δάκτυλοι προσθέλανσαν αὐτάς· καὶ ὅμως ἔστρεψε τὰ νῶτα εἰς τὴν ἀνατολήν. Ἐκ νέου ὁ δάκτυλος αὐτῆς ἔδειξε τὸν κολοσσὸν ὥπως οὗτος ἀναγκάρῃ τὸν Σενάκ ν' ἀποστρέψῃ ἀπ' ἑκείνης τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἔλεγε δὲ ταύτοχρόνως:

— Ἀνέγγωστα ὅτι αἱ πρῶται τοῦ ἡλιου ἀκτίνες διδουσι φωνὴν εἰς τὸν λιθινὸν τοῦτον ὅγκον. Ἡς ἀκροασθῶμεν· μοι φάνεται ὅτι θὰ ὄμιλησῃ. Ἀκούετε τίποτε;

Οἱ Σενάκ ἔξηκολούθει προσατενίζων τὸν πρὸ αὐτοῦ ζῶσαν εἰκόνα τῆς καλλονῆς καὶ τῆς νεότητος. Ἐν τῷ βαθείᾳ τῆς πρωΐας σιγῇ, ἢν μόλις ἐτάρασσεν ὁ κελαρυθμὸς τῶν περὶ τὴν Νέφθυνον ἡδάτων, ἀπήντησε σιγανῇ τῷ φωνῇ.

— Ω! ναί, ἀκούω φωνὴν, ἥκω γυμνηστικῶν, ἢν οὐδέποτε ἐνόμιζον ὅτι θ' ἀκούσω. Θέλετε νὰ γάληπτε τι μοι λέγετε, ποίαν γλώσσαν ὄμιλετ, ποῖαι ἀκτίνες ἔξυπνισαν αὐτήν;

Η Θηρεσία εἶδε πρὸς στιγμὴν τὸν μετὰ τοσοῦτον θιξικαρδίου φωνῆς λαλοῦντα, - καίτοι μόλις ἥκουσε τοὺς λόγους αὐτοῦ. Ἡ ἔκπληξις, ὁ φόβος, μαργα ἄλλα δυσεξήγητα αἰσθήματα ἀπειπονίζοντο ἐπὶ τῆς τεταραγμένης μορφῆς τῆς νεάνιδος, ὧστε πράγματι ὁ κολοσσὸς ἀπῆντα αὐτῇ ἐκ τοῦ ἐν τῷ κοιλάδι γρανιτικοῦ αὐτοῦ βάθους. Αἰψυνης τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον φέρουσα καὶ προσέως τὴν κεφαλὴν ἀνακινοῦσα πιὸς ἔνδειξιν ἀγνήσεως ἄνευ μελλούσης ἐλπίδος.

— Τι μοι ἐνδιαφέρουσιν αἱ φωναὶ τοῦ κόσμου τούτου; ἐπεφώνησεν. Ἔγώ μίαν μόνην γνωρίζω, τὴν ἀπὸ πολλοῦ λαλῆσασάν μοι. Γνωρίζω πόθεν ἔρχεται, γνωρίζω τί με προστάττει, καὶ κατ' αὐτὴν ταύτην τὸν ὕδαν τὴν ἀκούω. Μάτην θ' ἀνέπλεον τὸν ποταμὸν τοῦτον μέχρι τῶν πηγῶν αὐτοῦ. Θὰ ἔξηκολούθουν ἀκούσαντα ἑκείνον ὅτις μὲ ἀπαιτεῖ ἀκεραιαίν. Θεέ μου! ποια νὲ εὐδαίμων ὕδα, καθ' ἓνθειούσω;

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἀπῆλθε ταχέως πρὸς τὴν πρέμνην, καὶ ὁ Σενάκ δὲν ἐπανεἴδε πλέον αὐτὴν, μέχρις οὗ τὸ σκάφος προσθέσθη ἐν Λουξόρῳ. Τὸ κατ' αὐτόν, ἔμεινεν οἷον ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ Θηρεσία, ἀκίνητος, ἀφωνος, σχεδὸν ἄνευ βουλήσεως, μὴ θέλων ἀλλως ν' ἀνανήψῃ ἀπὸ τοῦ ναρκωτικοῦ ρεμβασμοῦ, ὅτις κατεδίκαζεν αὐτὸν εἰς ἀδράνειαν. Μετ' ὀλίγον ἡ δαχαρία εἰσῆλθεν εἰς στενὸν πόρον μεταξύ δύο νήσων, ὡς δὲ κολοσσὸς δὲν ἐφαίνετο πλέον· η Νέφθυνος

παρεσκευάζετο ν' ἀγκυροβολήσῃ. Τὸν ὕδαν ἑκείνην ὁ Κιλλιάν ἔξηλθε τοῦ δωματίου αὐτοῦ, ἀνὰ χεῖρας τὸ τηλεσκόπιον ἔχων καὶ ὅλως ἔξαλλος. Ὁ Ἀλέρτος ἐνόμισεν ὅτι ὁ φίλος θὰ τῷ ἀνεκοίνου τὸν ἐνθουσιασμὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν θαυμασίων ἑκείνων.

— Ἐλθόε, ἐλθόε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος σύρων τὸν φίλον αὐτοῦ εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἰδέ . . . ἑκεῖ πέραν . . . τὸν δρόμωνα ἑκείνον . . .

— Τι λοιπόν; πήρωτεν ὁ Σενάκ μὴ ἐννοῶν τὸν λόγον τῆς χαρᾶς ταύτης.

— Δὲν βλέπεις τὸν σηματαν; Είναι νὲ τοίχους. Τι εὐτύχημα! Θὰ εὔρωμεν συμπολίτας!

— Ω! εἶπεν ὁ Σενάκ ἀναστέλλων τοὺς ὕμους, εἶσαι παρὰ πολὺ Γάλλος. Υμᾶς, τοὺς φανατικοὺς τῆς γενεθλίου γῆς, ἐάν ποτε κατορθώστε δι' ὑπερανθρώπου ἀγάνος νὰ ἔξαλητε ἀπὸ τῆς ὀπῆς σας, μία μόνη κατατρώγει σκέψης, εἰς μόνος πόθος, πῶς νὰ εἴητε ἀνθρώπον, δότις ν' ἀνέγνωσε τὸ περιτο τὸ «Φίγαρο» καὶ νὰ γνωρίζῃ κάποιον τὸν ὄποιον γνωρίζετε, ἔστω καὶ αὐτὸν τὸν γάπτην σας.

Αἰψυνης διέκοψε τὸν σφοδρὰν ταύτην ἐπιτίμησιν ἐνθυμηθεὶς τὸ ἐν Καΐρῳ φωτογράφημα, ἀνευ τοῦ ὀποίου οὐδὲν αὐτὸς οὐδὲν οἱ φίλοι αὐτοῦ θὰ ἐπεχείσουν τὸ ταξειδίον, εἰς οὗ τὸ τέρμα τίγγιζον· λεπτομέρεια δέ τις, ἥτις δὲν τῷ εἶχε προξενήσει τότε ἐντύπωσιν, τῷ ἐπήρχετο εἰς τὸν μνῆμον· ἐν τῷ περὶ οὐδὲν ὁ φωτογραφήματι, η Κλοτίλδη Κεστεμβέργη ἔφερε ναυτικὴν στολὴν.

— Δὲν δύναμαι ν' ἀμφιβάλλω, διελογίσθη, αὐτὴν βεβαίως εἶναι ἐν τῷ δρόμωνι. Ἀνεσχημάτισε λοιπὸν ὁ σύζυγος τὴν περιουσίαν του; Ὡ τύχη, τί με καταδίώκεις;

Η Νέφθυνος οἱς χαλάσασα τὰ ιστία ἠτομάζετο πρὸς ἀγκυροβόλησιν, διελθοῦσα εἰς εἰκοσι μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ δρόμου, δότις ἓν καινουργής, λεπτῶς ἔξειργασμένος καὶ πλουσιώτατα πύτρεπισμένος. Ἐν τῷ πρύμνῃ ἔλαμπεν ἐπὶ μέλανος ἀνακαρδίου ξύλου χρυσοῖς γράμμασι τὸ δονομα τοῦ πλοίου Τοπάζιον ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ καταστρώματος δύο γυναικες νωκελῶς ἔξηπλωμέναι ἐπὶ καλαμίνων θρονίων καὶ ἀνακινοῦσαι γιπτίδια διελέγοντο. Αἱ σημαῖαι ἀντεκαιρετίσθησαν, ὁ κ. Κιλλιάν ἔξεβαλε τὸν πῖλον, ἀπῆντα δὲν όμιλεταται υποκλίσεις κεφαλῆς καὶ γλαφυρὰ κίνησις χειρῶν λευκά φερουσῶν χειρεκτικία.

— Κομψόταται αἱ συμπολίτιδες μας, εἶπεν ὁ Κιλλιάν πρὸς τὸν Σενάκ. Σκέπτομαι ποιαν νὰ ἴναι ίσως ἐκ τοῦ οἰκου Ροτσχίλδ. Ἄλλα δέν μοι λέγεις, διατί κρύπτεσαι διπισθεν τοῦ πίθου;

— Ο καύσων εἶναι ἀφόροτος, ἀπεκρίθη ὁ Ἀλέρτος, καὶ εὐκόλως δύνεται τις νὰ πάθῃ ήλιασμόν.

Τῷ ὄντι ἵτο καταπρόθυρος, εἶχε πυρετόδεες τὸ βλέμμα, καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου του ἔσταζεν ὁ ιδρώς. Ἐν ὃ δὲ οἱ ναῦται ἥγωντις ὅπως τὸ πλοίον ἐγγίσησαν εἰς τὸν δρόμον, αὐτὸς ἀνεκοίνου μετὰ πολλῆς δυσκολίας εἰς τὸν μαρκήσιον τὰς νέας ἀποφάσεις, ἀς ἐλαβεν, — ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν, ἔλεγε, — διέκαυτόν.

— Δὲν θὰ δυσαρεστηθῆς ἔαν ἀποβαίνω τοῦ πλοίου καὶ θὰ διαμενω ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. Θὰ μείνωμεν ἐδῶ ἀρκετὸν καιρὸν καὶ δὲν πρέπει νὰ μιαί εἰνοχλητικός διὰ τὴν ἀδελφήν σου. Καὶ ἔγω δὲ θέλω νὰ μιαί ἀ-